

CEI
ȘAPTE SOȚI
AI LUI
EVELYN HUGO

TAYLOR JENKINS REID

Traducere din limba engleză de
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

LEDA BAZAAR

Evelyn Hugo scoate rochii la licitație

DE PRIYA AMRIT

2 MARTIE 2017

Evelyn Hugo, legenda filmului și fata cu vino-ncoa' a anilor '60, tocmai a anunțat că va scoate la licitație 12 dintre cele mai memorabile rochii ale sale prin intermediul casei Christie's, cu scopul de a strânge bani pentru cercetări în domeniul cancerului de sân.

În vârstă de 79 de ani, Hugo este de multă vreme un simbol al strălucirii și al rafinementului. Este cunoscută pentru stilul său personal deopotrivă senzual și reținut, și multe dintre cele mai faimoase ținute ale sale sunt considerate standarde ale eleganței hollywoodiene.

Pe cei care doresc să dețină un crâmpei de istorie Hugo îi vor intriga nu numai rochiile în sine, ci și contextul în care au fost purtate. Printre cele scoase la vânzare se vor număra cea verde smarald Miranda La Conda, pe care Hugo a purtat-o la ceremonia de decernare a Premiilor Oscar din 1959, cea violet de organdi cu decolteu îndrăzneț de la premiera peliculei *Anna Karenina* din 1962 și cea din mătase bleumarin, semnată Michael Maddax, purtată când a primit Oscarul pentru rolul interpretat în filmul *All for Us*, în 1982.

Hugo a fost implicată într-o serie de scandaluri de răsunet la Hollywood, dintre care cel important îl constituie cele șapte căsătorii ale sale, inclusiv relația de zeci de ani cu producătorul de film Harry Cameron. Cele două vedete au avut o fiică pe nume Connor, care este, fără îndoială, motivul licitației. Domnișoara

s-a stins din pricina cancerului la sân anul trecut, la puțin timp după ce împlinise 41 de ani.

Născută Evelyn Elena Herrera, în 1938, ca fiică a unor imigranți cubanezi, Hugo a crescut în cartierul Hell's Kitchen din New York. Până în 1955, deja reușise să ajungă la Hollywood, își vopsise părul blond și își schimbase numele în Evelyn Hugo. Aproape peste noapte, Hugo a devenit parte a elitei hollywoodiene. A rămas în lumina reflectoarelor vreme de mai bine de trei decenii înainte să se retragă din activitate la finalul anilor '80 și să se mărite cu finanțistul Robert Jamison, fratele mai mare al actriței laureate cu trei premii Oscar Celia St. James. În prezent văduvă după cel de-al șaptelea soț, Hugo locuiește în Manhattan.

Excepțional de frumoasă și posesoare a unei străluciri și senzualități provocatoare, Hugo reprezintă de multă vreme o sursă de fascinație pentru cinefilii din întreaga lume. Se estimează că la licitație se vor strânge mai bine de două milioane de dolari.

— POȚI SĂ VII LA MINE ÎN BIROU?

Dau ochii roată la birourile din jurul meu, apoi mă uit din nou la Frankie, căutând să îmi dau seama cui anume îi vorbește.

— Te referi la mine?

Frankie stă prost cu răbdarea.

— Da, Monique, la tine! De-aia am și zis: „Monique, poți să vii la mine în birou?”

— Scuze, n-am auzit decât ultima parte!

Frankie se întoarce. Îmi iau carnetelul de notițe și o urmez.

E ceva frapant la ea. Nu sunt sigură dac-ai zice că e atrăgătoare în sens convențional – are trăsături aspre, ochii foarte depărtați –, însă cu siguranță e o persoană la care nu poți să nu te uiți și să n-o admiri. Cu silueta zveltă și cei aproape doi metri înălțime, coafura afro scurtă și afinitatea pentru culori vii și bijuterii mari, când intră Frankie într-o încăpere, toată lumea o remarcă.

E, în bună măsură, și motivul pentru care m-am angajat aici. Am respectat-o de când eram la facultatea de jurnalism și-i citeam materialele din paginile revistei pe care o conduce acum și la care lucrez. La drept vorbind, să ai o femeie de culoare la conducere e ceva care te inspiră cu adevărat. Fiind eu însămi mulatră – cu pielea de un cafeniu-deschis și ochi căprui-închis, grație tatălui meu de culoare, și cu pistrui din abundență, grație mamei mele albe –, Frankie mă face să mă simt sigură că, într-o bună zi, o să pot deține și eu o funcție de conducere.

— Ia loc! mă invită ea, așezându-se și arătând spre un scaun portocaliu aflat de cealaltă parte a biroului ei din sticlă transparentă.

Mă așez calmă, picior peste picior. O las pe Frankie să vorbească prima.

— Așa, uimitoare întorsătură de situație! zice, uitându-se la computer. Oamenii lui Evelyn Hugo întrebă de un material. Un interviu în exclusivitate.

Îmi vine instinctiv să zic „Sfinte Sisoe!”, dar și „De ce-mi spui mie asta?”

— Despre ce anume? întreb.

— Bănuiesc că are legătură cu licitația de rochii pe care o organizează. Înțeleg că e foarte important pentru ea să strângă cât mai mulți bani pentru Fundația Americană de Luptă Împotriva Cancerului de Sân.

— Dar nu confirmă că despre asta e vorba?

Frankie clatină din cap.

— Tot ce confirmă e că Evelyn are ceva de zis.

Evelyn Hugo e una dintre cele mai mari stele de cinema din toate timpurile. Nici măcar nu trebuie să *aibă* ceva de zis ca s-o asculte lumea.

— Ar putea fi un material de copertă important pentru noi, nu? La urma urmei, e o legendă vie. N-a fost căsătorită de opt ori sau cam așa ceva?

— Șapte. Și da, are un potențial imens. De aceea sper să ai răbdare să ascuți ce urmează să îți povestesc.

— Ce vrei să spui?

Frankie trage adânc aer în piept, iar expresia de pe chipul ei mă face să cred că-s pe cale să fiu concediată, după care zice:

— Evelyn te-a cerut pe tine expres.

— Pe mine?!

E a doua oară în cinci minute când rămân șocată că există cineva interesat să stea de vorbă cu mine. Trebuie să mai lucrez la capitolul încredere. Ajunge să zic că tocmai a încasat-o urât recent. Totuși, de ce să mă prefac c-a fost vreodată la cote înalte?

— Sinceră să fiu, la fel am reacționat și eu, vine replica lui Frankie.

Acum, sinceră să fiu eu, mă cam simt jignită, deși, evident, îi înțeleg atitudinea. Sunt la *Vivant* de mai puțin de un an și am făcut în cea mai mare parte materiale laudative. Înainte de asta, am fost bloggeriță la *Discourse*, un site care se ocupă de știri și cultură și-și spune revistă de actualitate, deși nu e, de fapt, decât un blog cu titluri tari. Am scris în principal la secțiunea „Viață modernă” despre subiecte de actualitate și materiale de opinie.

După ani în șir ca liber-profesionistă, colaborarea cu *Discourse* s-a dovedit un colac de salvare. Însă atunci când *Vivant* mi-a oferit de lucru, nu m-am putut abține. N-am lăsat să-mi scape ocazia de a mă alătura unei adevărate instituții, de a lucra printre legende.

În prima mea zi de lucru, am trecut pe lângă pereții decorați cu coperte-simbol, generatoare de schimbări culturale – cea din 1984, cu activista pentru drepturile femeilor Debbie Palmer, goală și atent pozată în vârful unui zgârie-nori care dădea spre Manhattan, sau cea din 1991, cu artistul Robert Turner pictând o pânză, iar în text se afirma că are SIDA. Mi se părea ceva de neimaginat să fac parte din lumea *Vivant*. Mi-am dorit dintotdeauna să-mi văd numele în paginile ei lucioase.

Din păcate însă, în ultimele douăsprezece numere n-am făcut nimic altceva decât să pun întrebări conservatoare vechilor îmbogățiți, pe când colegii mei de la *Discourse* încercau să schimbe lumea prin materiale virale. Așa că, pur și simplu, nu prea sunt impresionată de mine însămi.

— Uite ce e, nu că n-am ține la tine, pentru că ținem, zice Frankie. Credem că îți e scris să realizezi lucruri importante la *Vivant*, dar eu speram să pun pe cineva mai experimentat și mai bine pregătit la treaba asta. Vreau deci să fiu sinceră cu tine când îți zic că nu noi te-am propus echipei lui Evelyn. Am trimis cinci nume, iar ei ne-au răspuns cu asta.

Frankie întoarce ușor ecranul computerului spre mine și-mi arată un e-mail de la cineva pe nume Thomas Welch,

despre care nu pot decât să presupun că este agentul de presă al lui Evelyn Hugo.

De la: Thomas Welch

Către: Troupe, Frankie

Cc: Stamey, Jason; Powers, Ryan

Monique Grant sau pică treaba cu Evelyn.

Ridic iar ochii la Frankie, uluită și, sinceră să fiu, un picuț înfricoșată că Evelyn Hugo vrea să aibă de-a face cu mine.

— O *cunoști* pe Evelyn Hugo? Despre asta e vorba? mă întrebă Frankie, întorcând ecranul computerului înapoi.

— Nu! zic eu, surprinsă până și de faptul că mi s-a pus o asemenea întrebare. I-am văzut câteva filme, totuși e un pic cam de dinaintea erei mele.

— N-ai nicio legătură personală cu ea?

Clatin din cap.

— Clar nu!

— Nu ești din Los Angeles?

— Ba da, dar singurul mod în care aș putea să am vreo legătură cu Evelyn Hugo, bănuiesc eu, ar fi să fi lucrat tata la vreunul dintre filmele ei. Făcea fotografii publicitare pe platourile de filmare. Pot s-o întreb pe mama.

— Super, mulțumesc!

Frankie se uită la mine ca și cum ar aștepta ceva.

— Voiai să întreb acum?

— Ai putea?

Îmi scot telefonul din buzunar și-i dau SMS mamei: *A lucrat vreodată tata la vreun film de-al lui Evelyn Hugo?*

Văd cum încep să apară trei puncte și ridic ochii, dând cu ei de Frankie, care încearcă să zărească ceva pe ecranul telefonului meu. Pare să-și dea seama de faptul că îmi invadează spațiul personal și se lasă pe spate.

Telefonul scoate un sunet de clopoțel.

SMS de la mama: *Poate? Au fost atâtea, că e greu de ținut șirul. De ce?*

Poveste lungă, răspund eu, dar încerc să-mi dau seama dacă am vreo legătură cu Evelyn Hugo. Tata a cunoscut-o?

Ți-ai găsit! Taică-tu nu și-a petrecut deloc timpul în compania vedetelor de pe platourile de filmare. Indiferent cât de tare am încercat eu să-l conving să ne împrietenească și pe noi cu niște celebrități.

Râd.

— Se pare că nu. Nicio legătură cu Evelyn Hugo.

Frankie dă din cap.

— OK, bine, atunci, cealaltă ipoteză e că oamenii ei au ales pe cineva cu mai puțină influență ca să poată să încerce să te controleze pe tine și povestea.

Îmi simt telefonul vibrând iar. Că tot veni vorba, mi-am amintit că voiam să-ți trimit o cutie cu lucrări vechi de-ale tatălui tău. Niște chestii superbe. Îmi place mult să le am pe lângă mine, dar cred că ție are să-și placă și mai și. Ți-o trimit săptămâna asta.

— Crezi că-i exploatează pe cei slabi, îi zic lui Frankie.

Schițează un zâmbet.

— Cam așa ceva.

— Deci oamenii lui Evelyn s-au uitat în caseta redacțională, mi-au găsit numele la categoria jurnaliști de mâna a doua și cred că pot să mă intimideze. Asta e ideea?

— De asta mă tem.

— Și mi-o spui mie pentru că...

Frankie își cântărește vorbele.

— Pentru că nu cred că poți fi intimidată. Cred că te subestimează. Iar eu vreau materialul ăsta de copertă. Vreau să facă vâlvă în presă.

— Ce vrei să spui? întreb eu, foindu-mă ușor pe scaun.

Bate din palme, aplecându-se spre mine.

— Ai tupeu să te iei la trântă cu Evelyn Hugo?

Dintre toate chestiile despre care am crezut c-are să mă întrebe cineva azi, asta ar fi probabil pe undeva pe locul nouă milioane. Dacă am tupeu să mă iau la trântă cu Evelyn Hugo? Habar n-am.

— Da! zic eu în cele din urmă.

— Asta-i tot? Doar da?

Îmi doresc această ocazie. Îmi doresc să scriu materialul. M-am săturat să fiu la munca de jos și mai am și eu nevoie de-o victorie, fir-ar mama ei de treabă!

— La naiba, da!

Frankie încuviințează din cap, cântărindu-mi spusele.

— Mai bine, da' tot nu m-ai convins.

Am treizeci și cinci de ani. Scriu de mai bine de un deceniu. Vreau un contract pentru o carte într-o bună zi. Vreau să-mi aleg materialele. Vreau ca, într-un final, să fiu numele pe care lumea se bulucește să-l obțină atunci când sună cineva ca Evelyn Hugo. Iar aici, la *Vivant*, oricum nu mă folosesc pe măsura potențialului meu. Dacă este să ajung acolo unde vreau, ceva trebuie să se oprească. Cineva trebuie să se dea la o parte din calea mea. Și mai trebuie și să se întâmple repede, fiindcă afurisita asta de carieră e singurul lucru care mi-a mai rămas. Dacă vreau să se schimbe lucrurile, trebuie neapărat să schimb modul în care fac lucrurile. Probabil drastic.

— Evelyn mă vrea pe mine. Tu o vrei pe Evelyn. Nu pare c-ar trebui să te conving eu pe tine, Frankie, ci tu pe mine.

Frankie păstrează o tăcere mormântală, fixându-mă cu privirea pe deasupra degetelor împreunate. Eu băteam înspre formidabil, dar s-ar putea să mă fi aruncat prea tare.

Mă simt la fel ca atunci când am încercat un antrenament cu greutate și am început cu unele de optsprezece kilograme. Prea mult și prea repede demonstrează clar că habar n-ai ce faci.

Am nevoie de toată puterea ca să nu-mi retrag vorbele, să nu mai conțenesc cu scuzele. Mama m-a crescut să fiu politicoasă, modestă. Eu mă ghidez de mult după ideea că politețea e slugărnice. Numai că genul acesta de amabilitate nu m-a dus prea departe. Lumea îi respectă pe cei care cred c-ar trebui s-o conducă. Eu n-am înțeles asta niciodată, dar m-am săturat să mă împotrivesc acestui

principiu. Mă aflu aici ca, într-o zi, să ajung Frankie, poate chiar mai mare decât ea. Să fac o muncă măreață, importantă, de care să fiu mândră. Să-mi las amprenta. Totuși, sunt cam departe de asta.

Liniștea e atât de lungă, că mai că-mi vine să cred c-am să cedez de la tensiunea care crește cu fiecă secundă. Frankie însă e prima care cedează.

— OK! zice ea și întinde mâna, ridicându-se.

Mă străbat o undă de șoc și o mândrie arzătoare când o întind și eu pe-a mea. Mă asigur că i-o strâng bine pe ai ei, căci Frankie mi-o strânge ca o menghină.

— Să fii de nota zece, Monique! Pentru noi și pentru tine, te rog!

— Așa o să fac!

Ne desprindem una de alta și mă îndrept spre ușă.

— S-ar putea să-ți fi citit articolul despre sinuciderea asistată de medic din *Discourse*, zice Frankie taman înainte să ies din încăpere.

— Poftim?!

— A fost uluitor! Poate de-aia te și vrea. Așa te-am găsit noi. A fost un material grozav. Nu datorită numărului de accesări, ci datorită ție, datorită faptului că e superb lucrat.

Acela a fost unul dintre primele articole semnificative pe care le-am scris din proprie inițiativă. Îl propusesem după ce mi se repartizase un material despre popularitatea în creștere a microplantelor, mai ales în rândul restaurantelor din Brooklyn. Mă dusesem la piața din Park Slope să discut cu un producător agricol local, dar când îi mărturisisem că nu pricepeam de unde până unde toată atracția asta față de frunzele de muștar, îmi spusese că parcă vorbeam ca sora lui. Fusese cât se poate de carnivoră până în anul precedent, când trecuse la un regim alimentar vegan și complet bio, căci se lupta cu un cancer cerebral.

Cum discutam noi așa, îmi povestise despre un grup de sprijin pentru cei aflați la finalul vieții care luau în calcul sinuciderea asistată de medic, dar și pentru cei dragi lor,

grup în care se înscrieseră el și sora lui. Foarte mulți cunoscuți de-ai lor se luptau pentru dreptul de a muri cu demnitate. Mâncatul sănătos nu avea să-i salveze viața surorii sale și niciunul dintre ei nu voia ca ea să sufere mai mult decât trebuia.

Știusese atunci că doream, în adâncul sufletului meu, să le ofer o voce oamenilor din acel grup de sprijin.

M-am întors la birou la *Discourse* și am propus subiectul. Am crezut că aveam să fiu refuzată, dată fiind seria mea de articole recente despre tendințele din moda hipsterilor și analizele legate de lumea vedetelor. Numai că, spre surprinderea mea, am primit undă verde.

Am lucrat neobosită la el, participând la întâlniri în subsoluri de biserici, luând interviuri membrilor, scriind și rescriind, până ce m-am simțit încrezătoare că materialul prezenta toată complexitatea – atât mila, cât și codul moral – ajutorului dat sub forma curmării vieții oamenilor aflați în suferință.

E materialul de care sunt cel mai mândră. Nu o dată m-am întors acasă de la lucru de aici și l-am recitat, amintindu-mi de ce sunt în stare, amintindu-mi de satisfacția pe care mi-o dă împărtășirea adevărului, oricât ar fi el de greu de suportat.

— Mulțumesc! îi zic lui Frankie.

— Eu doar spun că ai talent. S-ar putea să fie asta.

— Probabil că nu, totuși.

— Nu! Probabil că nu! Tu însă scrie subiectul bine, ori care o fi el, iar data viitoare s-ar putea să fie asta motivul.